

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 181.

Femte Session.

54de Møde.

Freedagen den 16de December.

(Fortf.)

Meier (fortsat): Men, selv om man vilde see bort fra dette enkelte Ord og tænke sig det adeldat, saa er dog ikke destomindre Ordene uheldige, saa har man tilbage Kongerigets særlige Anliggender (ere alle Anliggender?) og dette er jo vistnok en meget uheldig Affattelse. Man kunde maafee spørge, hvorfor jeg ikke har stillet noget Ændringsforslag til en mere passende Affattelse af disse Udtryk; jeg skal da tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg i Udvalget har gjort Forsøg paa at faae dem forandrede, men fandt Modstand hos Fleertallet, og selv hos det Mindretal, hvortil jeg har sluttet mig nærmere med Hensyn til visse Punkter af denne Sag, har jeg ikke kunnet opnaae at faae disse Ord affattede paa en anden Maade. Dette har foranlediget, at jeg ikke nu har stillet noget specielt Ændringsforslag. Det glæder mig meget at have hørt, at den høitærede Premierminister ogsaa har paapeget det Uheldige i den her nævnte Affattelsesmaade, og jeg nærer det Haab, at det vil bidrage til, at Sagen desto lettere vil finde Understøttelse, forsaavidt der ellers maatte foreslaaes Forandringer til 3die Behandling.

Premierministeren: Jeg skal kun yttre nogle saa Ord. Jeg har tidligere udtalt mig med Hensyn til det af Udvalget stillede Forslag under Nr. 17, hvorefter det skulde overlades til den enkelte Statsdeel at bestemme, hvilket Mandskab der skulde udskrives. Jeg har nemlig forstaaet dette Forslag saaledes, som jeg troer, at en lignende Bestemmelse i Danmarks Grundlov er bleven forstaaet, at det var en Bevilling til at udskrive et vist

Mandskab, og, forsaavidt en saadan Bevilling skulde vedblive, seer jeg ikke rettere, end at den ene og alene maatte stee ved en Fællesforfatning, og at den saaledes ikke kunde have sin Plads i en særlig Forfatning. Hvad det angaaer, at Udskrivningslovene og de Love, der angaae de militaire Fordringer til Borgerne, skulde være fælles, saa vil jeg gjerne tilstaae, at det ikke har en saa stor indre Nødvendighed som det, at hver Landsdeels Dvotadeel af Præstationerne bliver lige, men jeg troer dog, at det ogsaa har sin store Nytte, at Lovgivningen med Hensyn til disse vigtige Gjenskande er lige, og jeg troer ikke, at det vil være saa meget vanskeligt at tilvejebringe, siden jo virkelig disse Grene af Lovgivningen, navnlig dem, jeg har berørt, Udskrivningslovene og Indkvarteringslovene, dog hidtil have været saa godt som samstemmende i Danmark og Hertugdømmerne, ligesom ogsaa Præstationernes Dvotadeel aldeles har været svarende til Folkemængden. Forsaavidt der derimod har været enkelte Afvigelser, f. Ex. i Udskrivningsloven, har det beroet paa det Forhold, hvori Udskrivningen stod til den øvrige Lovgivning. Paa den Tid, da der saaledes var Undtagelser fra Udskrivningsforpligtelsen, maatte disse have en nogen anden Stikfelse i Hertugdømmerne end i Danmark paa Grund af den øvrige Forskjellighed i Forholdene. Der eksisterer saaledes i Hertugdømmerne saakaldte Plækker, der ere Mellemting mellem Kjøbstad og Landsby, og deres Deelsagtighed i Udskrivningen maatte paa den Tid, da Kjøbstæderne vare frie derfor, ordnes ved særegne Love, ligesom ogsaa, naar der var Spørgsmaal om de Begunstigelses, en Gaardmand skulde nyde, disse maatte være andre i Hertugdømmerne end i Danmark, fordi